

Svjetski dan poezije

PJESMARICA

STUDENTI
Filozofskog fakulteta
Sveučilišta u Zagrebu

KNJIŽNICA
Filozofskog fakulteta
Sveučilišta u Zagrebu

2024.

UVOD

UNESCO je 21. ožujka proglasio Svjetskim danom poezije. Godine 2023. knjižničari Knjižnice Filozofskog fakulteta u Zagrebu pozvali su svoje studente da pošalju svoje stihove kako bi zajedno obilježili taj dan.

Skupila se lijepa, manja zbirka pjesama. Skupila se lijepa, manja zbirka pjesama. Ali pjesnici nisu tu stali. U mjesecima koji su slijedili stalno su pristizali novi stihovi. I tako je njihova manja zbirka pjesama - narasla.

SADRŽAJ

Jakov Birko

34 Moje daleko sutra: / Muzej
spoznaje: / Pokraj kolodvora:/
Katarza ili ludilo? / Moje daleko
sutra / Heroj s onoga svijeta

Stella Zavišić

39 (2 bezimene pjesme)

Sara Pondeljak

40 (bezimena pjesma)

Mia Bajramović

41 Jutros / Plovim

Maja Hudiček

42 (2 bezimene pjesme)/Bezdan /Tata
/ Tata 2x

SADRŽAJ

Lovro Turalija

47 (3 bezimene pjesme)

Morana Mikulić

49 Prijatna nedjelja / 3.9. / (bezimena pjesma)

Petrunjela-Dana Košta

52 More dragocjenosti / Ostavljena zemlja / Ja sam kreatore

Filip Katavić

54 Kockar je plesač podija litice / Vidio sam sve ovo / Pođi gdje je bila staza

Marina Marić

57 Noćna frajla

SADRŽAJ

Sven Kezele

58 Svako carstvo svoju goru ima

Nikolina Brkić

59 Život nakon čovjeka/ Vještica

POEZIJA NAŠIH STUDENATA

ANTONIA KELAVA

Ljubav

Sve baš sve
Sve je nalik tebi

Vjetar putem rasipa
Zlačan trag pod nogu
Mrseći venule grane
Mrsi tvoju kosu

U nebu se vječnost
Neprestano plavi
To tvoje oko šuti
Tiho u njemu boravi

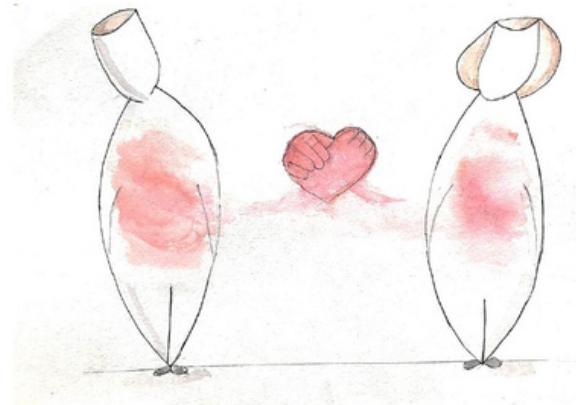
Tvoj odraz se vidi
U svakoj vodi
U svakom licu
Slikarski on krasi
Svaku ulicu

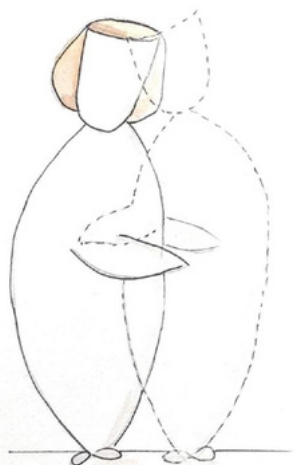
Svaki je stranac nalik tebi
Jednako visok
Jednako vitak
Posve je nalik tebi
Zreali te svaki bitak

Ja tebe slutim
I vidim u svakom liku
Svaki stvor tebe diše
U tvom živućem

dvojniku

(II. studenog 2021.)

Sneni podsjetnik

Da l' vam ikad u san zaluta
 Lice znano
 od davnina
 Na čijem mjestu dugo stoji
 Poznati vam
 bol, praznina

Kako tad vam milo je, prisno
 Poljubit te
 ruke bivše
 I tad pokojnik vaš voljeni
 U svom liku
 opet diše

Ali mučno vam, gorko bude
 Kad ga java
 sveg obriše
 I podsjeti vas onda bolno
 Davna njega
 nema više

(28. kolovoza 2020.)

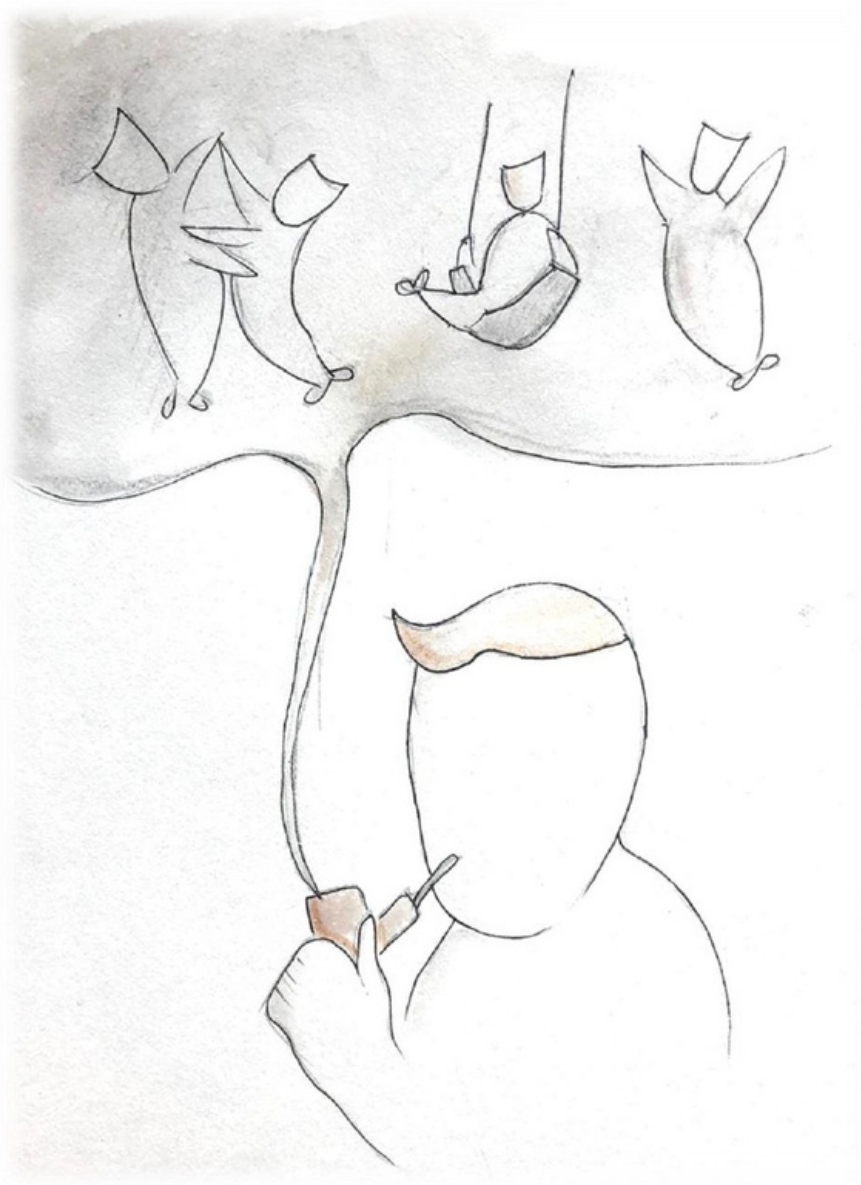
U tvojim se očima
 Pretapa ona neznana međa
 Između neba i nebesa
 Između modrine i mora

Sunce toplo, ognjeno
 I studen ljetnog mora
 Skupa se nerazdvojni
 Sjedinjuju u jedno

U vječni nedogled
 Zrcali se ta plavet
 Ja utapam se u njoj
 I gubim svoju pamet

(16. veljače 2021.)

Sivi oblaci

Mirno pušec' lulu Gledaš
oblačke Sivkaste, tmurne

Njihov ples zrakom
Dostojanstven, miran
Milovanje sobe
Tankim gorkim dahom

Veličanstven valcer
Utihnule glazbe
Gipko lelujanje
Plinovitog vala

Krcate spomene
One prenose
Iščezavajući
U mirnu praznost

(5. studenog 2020.)

Ivančica

Jasnog jutra, u rosnu zoru Otvara
si pospane vjeđe Navlači si
skladnu odoru

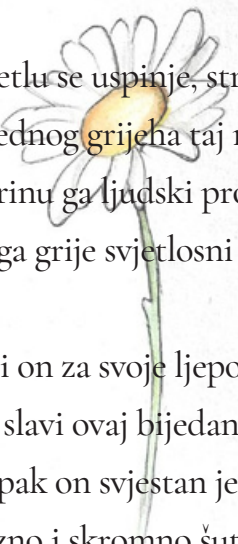
Ko u kakve krasne gospođe

K svjetlu se uspinje, stremi
Bez jednog grijeha taj malen stvor
Ne brinu ga ljudski problemi
Dok ga grije svjetlosni izvor

Zna li on za svoje ljepote?
Kuju slavi ovaj bijedan stih
Ako pak on svjestan je za se,
Ponizno i skromno šuti, tih

Dirne li vjetrić to lice lijepo
Pogne se, od tog grubog plesa
Al odmah nazad diže se slijepo
Želeć vinut se u nebesa

(23. kolovoza 2020.)

Moja baka

Moja baka ne mari za modu
Razne uzorke nehajno pari
I ne dovodi je u nelagodu
Što joj je kaput odveć stari

Što pod ruku dospije, oblači
Starinski rubac oko glave mota
I prastare čizme navlači
Da motikom lupa pokraj plotu

Tek kroti svoje sijede kose
Pa gradske dame oponaša
Kad u crkvu je noge nose
Na molitvu očenaša

(23. kolovoza 2020.)

HANA ŠIMUNIĆ

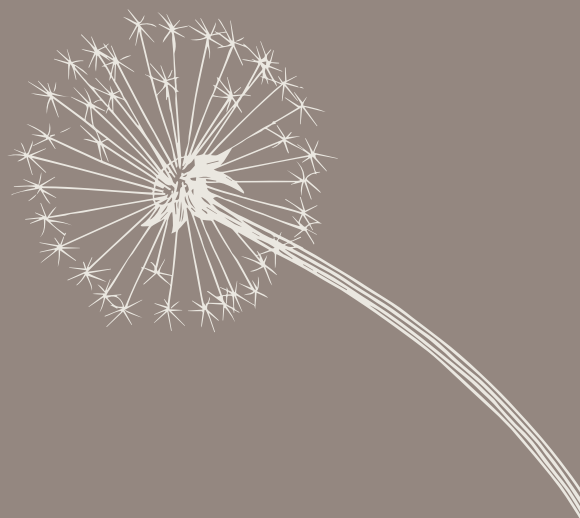
Šapat misli

Sjaj zlatna jata
Jata koje leti u novi dan
Pjev ptica odjek je ranog sata
Čiji otkucaji ne remete čvrsti san

A oni budni i oni sneni
Počašćeni prizorom svitanja
Promatraju ples sjena
Sjena grana na plavkastoj svjetlosti

Rano je za šapat misli
Za bezbrižan san kasno je
Dok nebom zora svijetli
I listići romonom posipani

Noć uzburkana pitanjima
Polako nestaje u plavetnilu jutra
Dok na jasnom obzoru svjetlucajući
Sunce izlazi kao odgovor

Haiku 1

Leži li s tobom
livada u cvijeću
proljetni snovi?

Haiku 2

Tek traka sunca
kao željni poljubac
sija na koži

Haiku 3

Nema li dalje
svjetla na putu
ispunit će ga krijesnice

ANONIMNA PJESNIKINJA

Nepovratni svijet

nekoć, da, nekoć.
nekoć su snovi bili jednostavniji
nekoć je smijeh bio snažniji
nekoć su brige bile izmišljotine
pa nekoć je hod bio odvažniji

a nekoć nije postojalo ništa doli ono
„sad“
a sada je pak prisutno samo ono „kad“
sad postoji samo ono „nekoć“

nekoć su tuđe ruke brisale ti suze
i slagale ti da će sve biti u redu
a topiš se kao čaj u medu
i ne, ne mislim kao med u čaju
logika već odavno je pri kraju

skrećem s teme

HRVOJE JURIĆ

prvi dan treće godine najnovije ere

brojimo li godine kalendarski,
(brojimo li godine kalendarski?),
u treću godinu najnovije ere upadamo
prvoga dana dvadeset i druge,
kao u đubrište nasred polja, žitko i toplo.

kako smo mogli od svih puteva izabrati baš ovaj
(kako smo mogli od svih puteva izabrati baš ovaj?)
nećemo saznati gledajući u nebo, govijivi do usta,
jer u nj nismo gledali ni trčeci preko polja,
kao ni pred sebe, gdje je možda bio neki cilj.

u trci
(utrci?)
trebalo je drugačije podesiti glavu,
da ne gleda unatrag, odvojena od nogu,
kao i noge, da ne streme bezglavo.

tu gdje smo
(gdje smo?)
čvrsta tla više nema za noge,
ni Münchhausenove ruke za glavu i ostatak,
kao ni vjere i ufanja, ni ljubavi među unesrećenima.

preostaje nam brojiti sekunde do kraja, krajnje sekunde,
kao sekunde do vječnosti, vječne sekunde.

LEONARD LEINERT

Pjesma 42

U čemu je razlika
Između ničega i nečega
Postoji l' granica
Što bje povučena
Ništavilo naših sjećanja
Zamijeni čemer buke bez pričanja
Monotonija me zaglušila
Dosta mi je, puk'o sam
Sad sam sâm ostavljen da tonem
U osjetu bez ukusa
Oblik bez supstancije
Krivac bez uzroka
Kao kreator bez muze
Postajem sav ništavan
Ništavilo obuze
Biće mi bez pristanka
Negvama sam prizemljen
Tim okovima okovan i ishlapljen
i spokojan
Jer bila si mi pokora
A sad kad izaš'o sam iz samice uma
Na slobodu vanjskog svitanja
Ne čeka mene oktrjepa
Već samo prazne stranice
Što gledaju i bulje u me
I čekaju da zapišem
Al' zatvaram i okrećem
I tražim novo bivanje
I zbivanje jer plivanje
Po očaju je poput same livade
Iz mōra što me izmore
I mora što me odvede
Na pučinu gdje se izgubiš u očaju
I izgubiš sebe.....
Kao što sam izgubio tebe

Crno bijeli tango

Svečarim sa udesom
 Mi plešemo sad tango bez uresa
 K'o u crno bijelom filmu bez zvuka
 Čuješ samo muk...
 I onda buka

San

Sanjam da spavam, o učemerena javo
 Da oblak dima skriva tajne bajne
 Da jagnje žrtvu krvlju svojom pruža
 I ruža raste čađom što je tamo

Dok dub gori, sve je tu utihlo
 Sveti znaci izgubljene taštine
 Vlati trave vrište rastuć žute
 A vrijeme krvno stati neće putem

Žedać mornar usahne u vodi
 Nadomak spasa slamka mu usiše
 Sve nade o hrid što smjestila se tamo
 A samo htjede samoću da otpiše

Oblak dima spušta svoj veo
 U povelju slika, ta nadomak riječi
 Htjedoh san dočarati javom
 Rušim branu koja rijeku priječi

HANA ŽIVKO

Dobra večer, gđice Poezijo

I noćas smo ponovno same
Moja mila

Noćas te ponovno primam
Za ruke

Dlanovi su ti znojni
Od previše držanja niti
Moje egzistencije
Zahvaljujem ti se

I poželim samo jedan
Zagrljaj

Ali mi vješto izmičeš
Kao i svaki put do sada
Vječito neuhvatljiva
Krijesnice
Odbjeglo Svjetlo.

I noćas si mi ponovno jedina
Družica u noći
Iako samo šutiš

I jedina razumiješ moje čežnje
Moje tajne suhe

Daj napoji me Slobodom
Daj obgrli me sobom

Ovaj sat na zidu me guši
Stalno otkucava

Neki nedorečen smisao
Drži mi glavu ispod slojeva slane
Vode

Ovog sve više pohlepnog svijeta.

I izgužvana stalno mi postelja
I već sam mokra
Od previše trčanja za tobom
Stani, ne mogu više.

Kada ugasm svjetlo
Čujem ti korak
Kao da te neću prepoznati
I lagano sjedneš
Sjedneš pokraj mene
I na tren mi dotakneš
Gležanj

Dobra večer, mila
Zar si stigla

Znam da imam samo par minuta platonizma
I potpune tišine
S Tobom.

Dobra večer, draga

Ispuni me sobom
Noćas smo ponovno same

Pružam ti i rame
I drhtavu čašu

Noćas te ponovno primam za ruke
Dlanovi su ti znojni
No najljepše me držiš

Dobra večer, držim te čvrsto

Raskomoti se
Sada si kod kuće
Dobra večer moja
moja - Poezijo!

Divim (se), živim

Svaki moj stih
Moja nova je
Pjesma
Sinegdoha vina i božura
Prolaznosti zvuka smisla
Kojeg sve više sam
Svjesna.

Šareno prostranstvo Dna
Polarna Svjetlost crvene šalice
Kave.
Odlepršali baloni u Sumrak
Marširajuće Djevojčice ove otudene
Jave.

Nema Zvijezda bez
Noći.
Držite se čvrsto moje Riječi
Za papir slamku
Ja vas čuvam i ušuškavam
U sigurnost svojih
Oči.

Svaki moj dan moja je
Vječnost
Gledam Štapovi Sunca
Dočaravaju mi svoju
Stalnu
Tečnost.

Divim (se)
Gledam
Stremim
Plaćem i bolim
Pa se divim -
Živim.

Ja još samo mogu znati U čast poeti V. Petkoviću-Disu

Ja još samo mogu znati
Ono gnušanje jel' je java il' san
Onu iscertkanu granicu čežnje noći
Kao kad od vina si pjan.

Samo ta granica meni je znana
I jedina mirna spava ona
Sve ostalo na iverici je pitanja elektrona
Na kažiprstu kipa Istina i Obmana.

Ja još samo mogu znati
Da Sni su van dosega usana Jave
Kojoj jedna od 2 želje jest da ih dotakne
Pa onako poetično, ljupko smakne
Ja još samo znam da
Zbog tog ne znam spati.

Spektar arterija Fortunom mi dan
Pokušava mi reći
I posljednja u redu vijuga svojski se trudi
No ja još jedino sigurna mogu biti da postoji San
Jer nešto već izrečeno
Ne može se opet prvi puta izreći.

Ja još samo mogu znati
Za osjećaje slične 4 tonama sreće
Ja još jedino znam za zdenac bistrih Nada
I za drvenu kuću punu djetinjstva koja ne pada
Ja još samo mogu znati
Da upravo pjenim snove od snova veće.

Ja još samo znam
Da volim i da volim što volim
I za ono gnušanje jel' je java il' san
Kao kad od reskog vina u po noći si pjan.

Probudit ćete mi mjesečara

Trudiš se biti nevin
no svejedno zatrudniš
zatrudniš zbog života zatrudniš od života
kojeg već ionako rađa podnevni san
i proširena šalica rogate kave
biti zatvoren trag je u vremenu
opisan i zapisan najernijom kružnicom
armiranog čelika s primjesom željeznih medija
napišeš uspavani mjesečar
a ne razumiješ da je on i uspavan
no i mjesečar
i sve što radi je da ne spava
a je li umoran od svejednosti
nikad ga ne pitaš
zemljani vjetar hitno treba
zvučnu izolaciju

Pazi probudit ćeš mi
mjesečara!
(a tek je počeo da spava)

Uхватiti krijesnicu

Nagovještaj nježnosti
za pedalj materijala nedostaje
Ne dosta je
gubljenja skuta svile svemira
i konstantnog
nedostajanja
Materijala
Ne želim više ovaj materijal
svakodnevice

Želim izgubiti i samoću i
banalnost
svijeta trivijalnost

Uхватiti krijesnicu.

Pa je onda –
pustiti

KLAUDIO KRSTIĆ

Ako moram

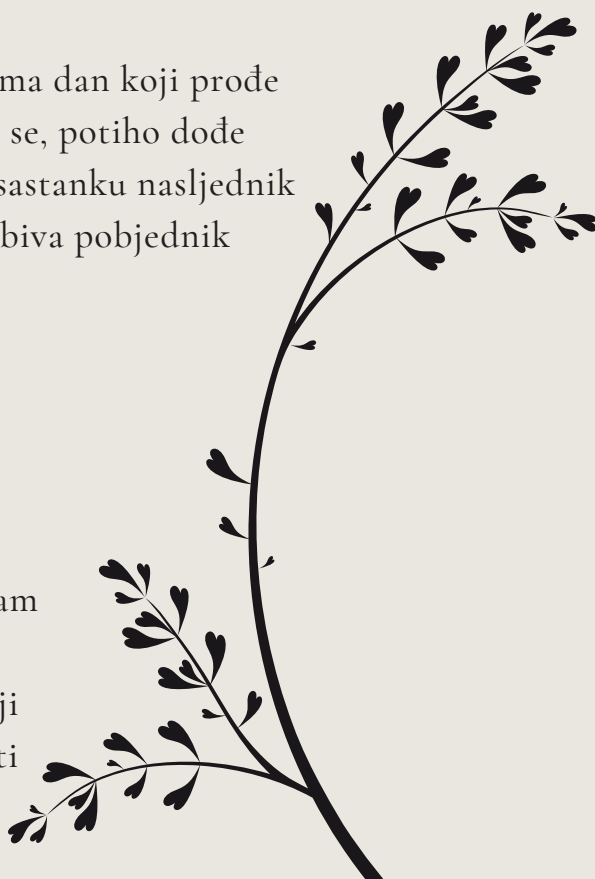
Sunce nakon kiše
Ako je se mogu sjetiti,
Rana u srcu,
Ako ću ju ikad zaboraviti.

Samo jedna od mnogih
Ako čuješ govor drugih
Rijetka među mnogima
Ako odgovaram drugima

Svaka noć, zna se, ima dan koji prođe
A tada sumrak, zna se, potiho dođe
Rastanak je uvijek sastanku nasljednik
A tada srce rijetko biva pobjednik

Saznao sam kasno,
A to je prekasno:
Raj krvari, i
Anđeo je izgubljen

Sva vojska svijeta sam
Ako moram lagati
Razbojnik u pustinji
Ako moram priznati

Ralje

još jedno slovo
u stihu najsvetije mantre
još jedno drvo
u proždrljivom grlu vatre

još jedan poljubac
koji od čovjeka radi slugu
još jedan gubavac
koji u zraku širi kugu

još jedan dobročinitelj
koji i u siromaštvu daje
još jedan krivac
koji se nad grijehom kaje

još jedan štit
koji viteza brani od zmaja
još jedna jama
kojoj se nikako ne vidi kraja

još jedan dan
koji svjetlo obećaje
još jedna noć
koja obećanje izdaje

još samo jedan štakor
za zmijine krvožedne ralje
ovisnost postaje zatvor
dok život prolazi
i nastavlja se dalje

Savjet za one koji čekaju inspiraciju

mnogi čekaju u jadu
(a neki u sladu)
da se izgube u radu
stvarajući
sigurno
novu Ilijadu

čeka li arhitekt da se
pred njim stvori cigla
njegova kamena ruža
nikad ne bi nikla

čeka li umjetnik da se
pred njim stvori kist
njegov papir vječno biva
savršeno čist

čeka li glazbenik da se
pred njim stvori savršen zvuk
cijeli svijet bi vječno slušao
čistu tišinu i muk

čeka li pisac da inspiracija uđe
u njegovu sobu
jedinu priču nalazi
na vlastitom grobu

stoga vjeruj,
inspiracija je sranje
za stvaranje je potrebna
vještina
i
naravno
znanje

kao što
ljubav još ljubavi privlači
mržnja dublje u mržnju uvlači
ljutnja ljutite doziva
rat još rata priziva
tako i
rad na daljnji rad poziva

(a svaki umjetnički rad
često postaje
i savršen umjetnički rat)

ne vjeruješ mojim riječima?
misliš li da su
iz pakla poslani?
srdžbom istkane?
s mržnjom podcrtane?
i sa zlom podebljane?

ta misao me ne čudi
ipak smo samo
različiti ljudi:
u svijetu bez pravde,
svatko svoju pravdu kroji
i naravno,
svatko svoje dane broji

ali zadrži se nakratko s ovime
prije nego kreneš dalje,
nek' ostane ugriz ove istine,
zato služe njene bijele ralje:

jedan od nas vješto
koristi kist
drugom je papir samo
prazan list
jedan od nas glasno
pjesmu pjeva
drugi, nažalost,
u tišini zijeva
jedan od nas rado
knjigu piše
drugom je uspjeh
disanje
i ništa više

"a jednome riječi zlotvora i ništa više!"
kaže čovjek koji zijeva i diše
priznajem, možda lažem,
i u tom slučaju rado ti
s osmjehom
i kistom u ruci
kažem:

nastavi
čekati
da tebi
inspiracija
uđe
u sobu

SAMANTHA VALENT

Proklet je ovaj vijek.

Vijek u kojem kukavice pišu o ljubavi, a sami se toliko boje biti odvažni i zakoračiti u njene odaje.

Slabići sanjaju zvijezde, a ne mogu nositi težinu nebeskog svoda na sebi.

Siromašni maštaju o ljubavnom obilju, a sami ne mogu ponuditi ništa na raskošnu trpezu.

Kukavice i slabići, proklet vijek.

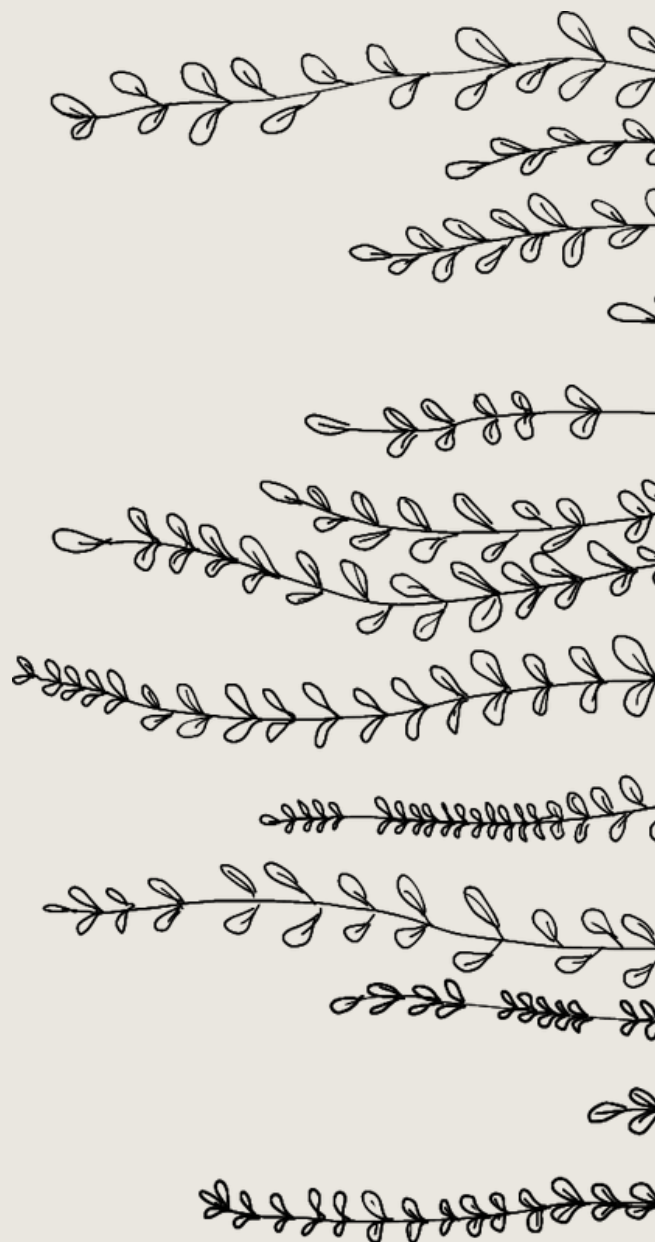

ANONIMNA PJESNIKINJA

Kad me ne vide

Kad me ne vide,
ja mogu biti slon.
Kad me ne čuju,
ja mogu biti žaba kreketuša.

Kad me vide,
ja sam srna.
Kad me čuju,
ja sam slavuj ili zec.

EMA ŠTROK

vani kapka kiša
zamađljena lica posvuda prolaze
u noći jednoj,
u gradu dalekom

posvuda crnilo, uzročnik mračnih čuvara
i mislioca jedinstvenih

cesta duga proteže se sve do tebe
sve tamnija i tamnija postaje

ali, gle, na kraju se ipak nešto krije
svjetiljka jedna jedina
puna nade,

puna života.

Sve je to tako površno
Da, ne, možda
Tako jednostavno
Ispravno, pogrešno
Tako loše

Ili tako dobro
Onaj je sretan,
A onaj je nesretan
Ili su možda oboje tamo?

tišina zuji
sat kucne, on uđe
nema nikoga

DARKO USAMLJENOVIĆ

S one strane zdravo

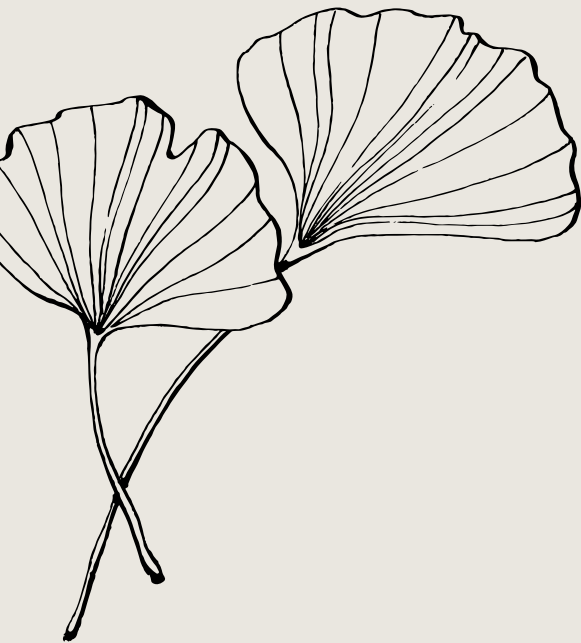
u prazne noći
trebalo bi selit
zaboravio si čija
djeca su u njima

budućnost u ogledalu
sad k oblacima leti
vadiš mačeve
na prošla prozrijeanja

glupost je živjet
ako život se linja
truplima bukvicu
trebalo bi prosut

da oni plešu
plešu četiri dana
po sedam godina
o jeseni, što se crveniš

možda sutra netko
ti se divit krene
nešto što ne postoji
što uzima se jer mora se
u slobodi za glavu više
poprkosit

Pisma o njoj

volija san divojku u točku
 mrtvi kut di poklon si mi ostavija
 volija san sebe u straju
 da otvorit ću ono o čem nisan ni sanja
 I pogled šta je iz tog izlaja
 mislila je da nadživit će nan odiću

očistili smo pijat od sviju masti
 nestali svak u svom mraku
 napokon sklepan da zaboravin
 da mogu reći pismu o ljubavi

Moderni klaun

Rijeka teče, sunce peče
 On se skriva od svog tkiva
 Sebe voli, strancu pleše
 Mozak boli, al' tako bješe
 Dere silu svojim birom
 Ljubav milu proznim đirom
 Ko da sad će stresti tijelo
 U tisuće pamfleta djelo

ERIKA FRANZ

Lažu

Zafalila mi je moja bol, jutros
Čudno (ili čudesno) kako bol učinimo svojom,
našom,
cijenjenom imovinom
Bez nje, moje ja je krnje i ne liči na sebe
Bez nje, nema mene
ili
mi je tako jutros magla lagala

„Sreća je dio mene“, ponavljaj za mnom
Lažu hladna jutra,
lažu ako ne paziš,
završiš u strahu,
bojiš se, da ti ne oduzmu
ono što nikad tvoje ni od tebe nije bilo
Niti će biti, dok je svijeta,
bol je ideja,
čudovište ispod kreveta,
grize onoliko jako kolikom ga ti žestinom
povučeš za rep

Ne da ljubav nije istina

U danima kada nikoga ne volim
Ne volim, brate mili, ni sebe
Ali ni to nije istina

Zapravo, u danima kada nikoga ne volim
Ništa nije istina

Ne da ljubav nije istina
Ne da nije sreća
Nego je i tuga lažna, i bijes

Praznina je lažna u tim danima
I ta laž se samoj sebi skriva

U danima kada nikoga ne volim
Varam život i život mene vara
I ja, i on, pravimo se slijepi i gluhi
Nema me, nema me, nema me

Kao dijete koje se igra skrivača
Stojim iza prozirnih vrata i
Vjerujem
Sve dok su moje oči čvrsto zatvorene
Život me neće pronaći

More nije voda

Nije li čudo
Pravo, punokrvno
Da je more zadržalo isti okus
Svo to vrijeme
Od moga djetinjstva
Do danas
Makar sam dala sve od sebe da zaboravim slatkoću soli
I disanje bez kisika
Makar sam pred svima usrdno nijekala istinu:
„more nije voda“
Makar sam se odrekla svoga boga
On me čekao

JAKOV BIRKO

Moje daleko sutra:

Kada nestanem, naizgled ništa neće ostati od mene.
Ni oči, ni dodir, ni ruke moje
Kojima pisah sve što znam i o čemu znam.

Pa čak ni kosti moje, opstati neće.
Propast će od težine svijeta u kojem bivah pokopan.
Ostat će tek ono napisano, dok i to ne istrune i ne postane prah.

I iskustva koja ostaju u očima drugih
Tek predodžba mene, ali uistinu
To je ono vječno, ideja koju ostavljam
Ovome zemaljskom na poklon.

Da iz mene ljudi piju, kao što iz kaleža
Žedni žude za kojom kapi vode,
Tako neka i od mene.

Neka piju od mene, iz mene i neka se napoje.

Muzej spoznaje:

Postali smo dio tog muzeja.
Posjetio sam ga još mnogo puta, listajući knjigu gledao sam sebe
Sebe u nekom drugom vremenu, ali na potpuno istom mjestu

Na izlizanoj stranici i dalje prolazim prstima po tinti
Koja je već i izbljedila

Često ispustim suzu na toj stranici, ali samo jednu.
Ne plačem za onime što je moglo biti
Nikako
Plačem jer me u toj skrivenoj sobici čeka neki drugi ja

Hvala ti na tome.

Pokraj kolodvora:

Ispod kolodvorske lampe
Dim cigarete uzdiže se
Što ga dama, koja iz salon baš izišla je
Ispuhuje, huči, buči, pumpa, obrće pa onda
Opet uzdiše
Možda joj je hladno?

Te taj štapić što umiruje, koji propada
Kako bi ugodio baš njoj
Što našla se tek netom van salona

Dim se širi, visoko visoko
Iznad kolodvorske lampe
Iznad kolodvora
Iznad grada.

Katarza ili ludilo?

Sunovrat otrgnut s vijenca
Vješto strpah u džep
Sada je prepun paučine

Taj grozan talog u kojeg ukopavam
Dah života što zamijenih ga
Bijelim udicama
Zaudara i truže svijest

U pohlepi za vrelom
Usahnuh bršljan procvati

Smaragdom opčinjen
Moj se pogled zamutio
Izgubih stazu, riječi

U stakleniku utopljen
Plutam poput Ofelije
Zamagljena razuma

Hoće li žute ruže iz suše proklijati,
Samo vrijeme će otkriti...

Moje daleko sutra

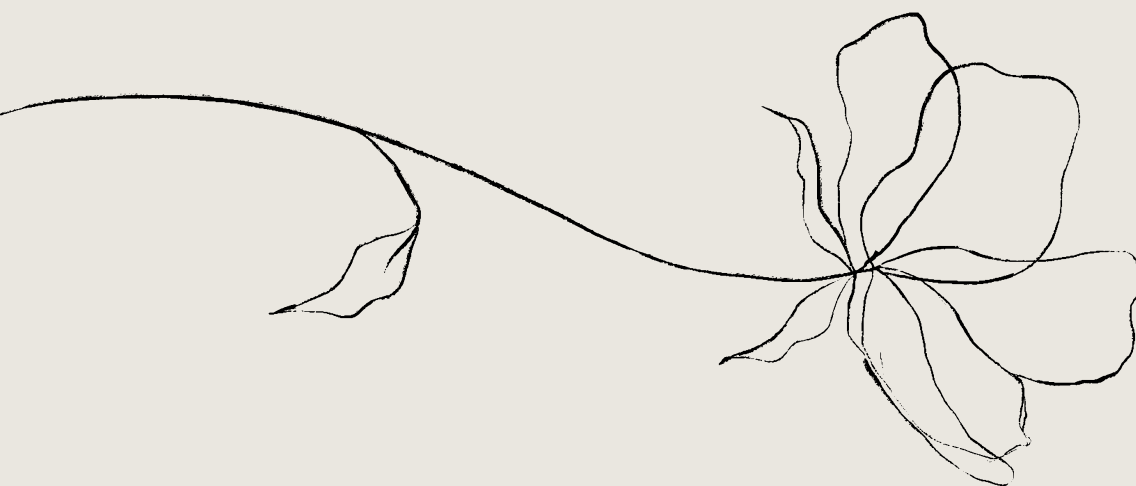
Tvoj miris još nosim sa sobom
No bježi mi
Luta poput gladnih vrabaca i skriva se od
Mene

Kao dim cigarete, vije se u vis
Putuje, širi se, nestaje

Tvoj duh, tvoja bit, tvoja punina već
Korijenje je pustila
U panoptikonu izjedajućih očiju, ponizno
Prolazim i zauzimam svoje mjesto

Isto ono zrnje koje nekada cvjetalo je
Očaravajućim prizorom
Obloženo kičem i ljubičasto u svojoj naravi
Sada trune i gnjili

Nebesa nekada tako tmurna, sada su
Bistra
Umjesto plavetnila, ukrašena su zeleniloom

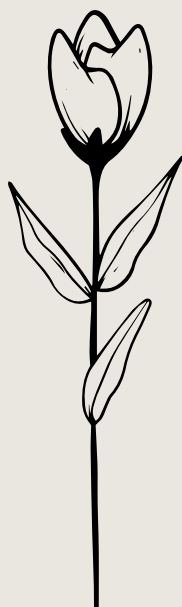

Heroj s onoga svijeta

Mozaik zjenica koji me gleda
Tamna strana duplji koje su u zagrljaju
Veselo šuštanje
Zeleni drač

Povijest stavljena u fotoaparat, zauvijek
Zapečaćena

Fragmente gledam tek u kartama,
U rečenicama koje sam davno pročitao
Pohranjene su sjećanjima
Koje još nismo imali priliku doživjeti

STELLA ZAVIŠIĆ

Jesi li sretna?

Ili si sebe uvjerala da jesi,
jer na mapi razloga nemaš dovoljno očit
onaj koji bi te mogao činiti nesretnom.

Jesi li tužna?

Ili si sebe uvjerala da jesi,
jer na mapi razloga nemaš dovoljno očit
onaj koji bi te mogao činiti netužnom.

Ono neizvršeno djelo na tvoju malu molbu
je razlog za tugu koliko god ti svijet rekao da nije.
Tvoje zdravlje koje miluje ti tijelo danas
je razlog za sreću koliko god ti svijet rekao da nije.

Ne uvjeravaj se da si nešto što nisi.
U oba pola slučaja sreća – nesreća.
U redu je gdje god da si na toj liniji,
samo si priznaj da si tamo,
a ne uvjeravaj se da si ono što nisi.

Zaslužuješ istinu.

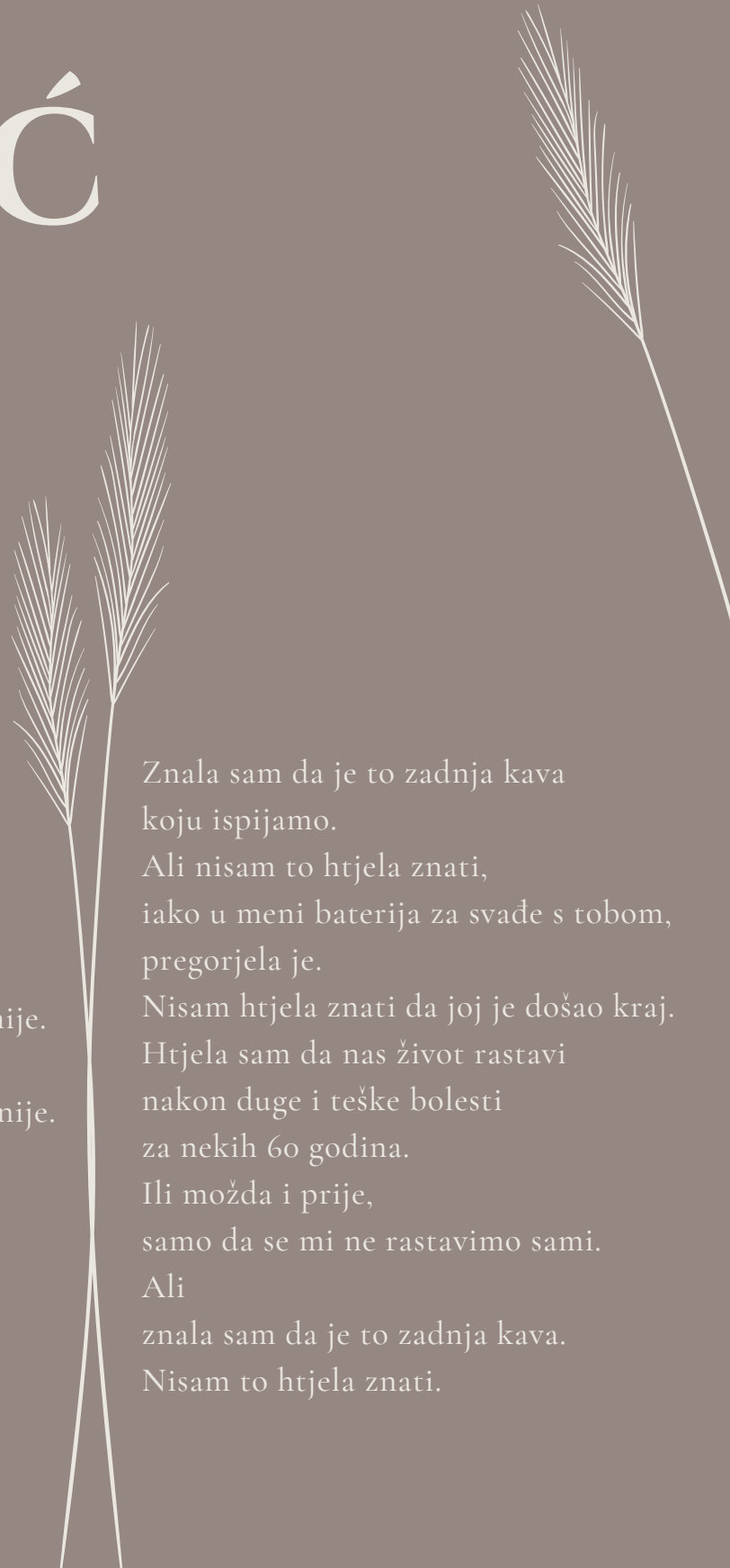
Znala sam da je to zadnja kava
koju ispijamo.

Ali nisam to htjela znati,
iako u meni baterija za svade s tobom,
pregorjela je.

Nisam htjela znati da joj je došao kraj.
Htjela sam da nas život rastavi
nakon duge i teške bolesti
za nekih 60 godina.

Ili možda i prije,
samo da se mi ne rastavimo sami.

Ali
znala sam da je to zadnja kava.
Nisam to htjela znati.

SARA PONDELJAK

Zar zaista želiš da te ljube
te istrošene, istrošene usne
i da tvoje porculansko tijelo
dotiču te prljave ruke?

Zašto u masama tražiš uvijek
ista nacerena lica
i trudiš se da budeš diva
u njihovim mutnim očima.

Uvijek si lovina i vrebaš lovce
iz osamljenih prikrajka u svjetini
žudeći za vitezom na konju
sa mislima u dronjcima.

Ne postoje ruke dovoljno meke
i usne mirisne i dovoljno nježne
da budu dovoljno dobre
tvojoj velikoj slavi.

Zato ćeš uzeti prve ruke
i napast ćeš prve usne
jer, iako to ne postoji,
svatko zaslužuje sretan kraj.

MIA BAJRAMOVIĆ

Jutros

...jutros sam se probudio
uz tutnjanje kiše, orkestar vode...
...vidio kako gromovi
uzburkano more zavode...

...pjevaju mu pjesmu gordog neba
ni ne shvaćajuć da ga straše...
...ono što je nekoć bila ljubav
možda uništi ponos – nešto poput našeg...

...vidio sam munje u lokvama
i viziju tebe dok po njima skačeš...
...i sjetio sam se
da sam zaboravio
koliko si lijepa dok plačeš...

Plovim

daleko od obale
blizu zvijezdama.
odraz svjetla
bježi sjenama.

brod talasa vale
uzdižu se oči.
jedan oblak sa mnom plovi
drugujemo u samoći.

brod talasa vale
zaplesale su iskre -
jednom zvijezde
drugom odraz, samo slike.

daleko je od mene sve
al da mi je još biti više,
slobodno ploviti nebom
padale bi iz mene kiše.

MAJA HUDIČEK

Što će biti s nama
ljubavi moja
Kad cvijeće uvene
Kad prestanu padati kiše?
hoćemo li se zajedno uputiti
u beskraj ili postati Zemlja?
Daleko je to od nas
današnjeg dana
Tvoje tmurne oči podsjećaju
na bolove od kojih stenju
duše u paklu
Volim ih
pune su života
Tvoje ruke kao da mogu
obujmiti cijeli svijet
uživam kada me obujme
ja sam tvoj cijeli svijet
i ti si
Moj

Crni đavle,
dušu obuzeo si mi
živu zakopao si me
ne dopuštaš mi da dišem:
„Mjesta za tebe ovdje nema,
dijete moje“ kažeš mi

Đavle crni,
gdje onda moje mjesto je
Ako ne ovdje među dušama dobrim
koje život moj boljim čine
Zašto li sam ovo zaslužila,
da me kao dušmana tretiraš,
a dušman ti sam si

Čemu ovo sve,
kad život jednom svejedno završit će
još jednom pitam te, đavle crni
zašto ne dopuštaš mi da među
dušama dobrim budem,
a ti odgovaraš mi:

„Dijete moje, mjesta ovdje nema
za tebe jer naime zločin si počinila
svjetsku bol si uzrokovala,
živote si uništila,
Zemlju si ubila,
majku si zaboravila“

Kažem:
kriva za sve sam, đavle presveti
Za sve što na tvom srcu je
ali reci mi jednom zasvagda
zašto majku ne volimo i zašto
ona nas ne voli? Što li joj učinismo?
Zašto život gorim nam čini?

A ti mi kažeš:
„Ne voli nas,
jer gorkim suzama je zalismo“

Bezdan

Osjeti se miris pobjede kako s osmijehom
na licima kročimo na preljepu livadu u
rano ljetno jutro
Ono što smo proživjeli te noći možemo
razumjeti samo mi koji smo
sve ono vidjeli svojim očima
Livada obasjana ranojutarnjim Suncem
i kapljice rose na vlatima trave u tom su se
trenutku činili kao savršen odmor za
oči koje su prije samo nekoliko sati
vidjele mač demona kako je opustošio
ovo područje
Mi preživjeli s našim najvećim bogom na
čelu čete smo uspjeli izmaknuti demonu
i sada blagim korakom hodamo kroz
livadu negdje u prašumi
Hodamo ka predivnom, rumenom Suncu čija je prilika
bila pravo osježenje za naše iscrpljene duše
a u daljini se čuje uzvik slobode;
slobode koju smo toliko željno iščekivali

Tata

Kovitlanje dima - teška zima
Sunce zasja
i polje obasja
U zemlji se nalaziš,
ali neprestano van izlaziš
Ideš na zvijezdu
svojem gnijezdu
Kada tamo putuješ
svoju tjelesnost odbacuješ
Želiš čim prije stići
kako bi se iz zemlje mogao uzdići
Kada tamo stigneš
dalje ideš
Ono što dalje vidiš
gledaš i ne zažmiriš
Na kraju na jednoj zvijezdi staneš
i ne planeš
Slobodan si sada od okova
i nemaš rokova
do kojih trebaš biti
netko tko ne možeš biti

Tata 2x

Na kojoj zvijezdi stojiš,
odakle me gledaš
Oka cijelu noć ne sklopiš
niti se predaš

Imaš novi oblik
koji ti je nepoznat
Čujem tvoj usklik,
one je prepoznat

Želiš mi nešto reći,
čujem to zorno
Želiš mi budućnost proreći,
izrečeš to umorno

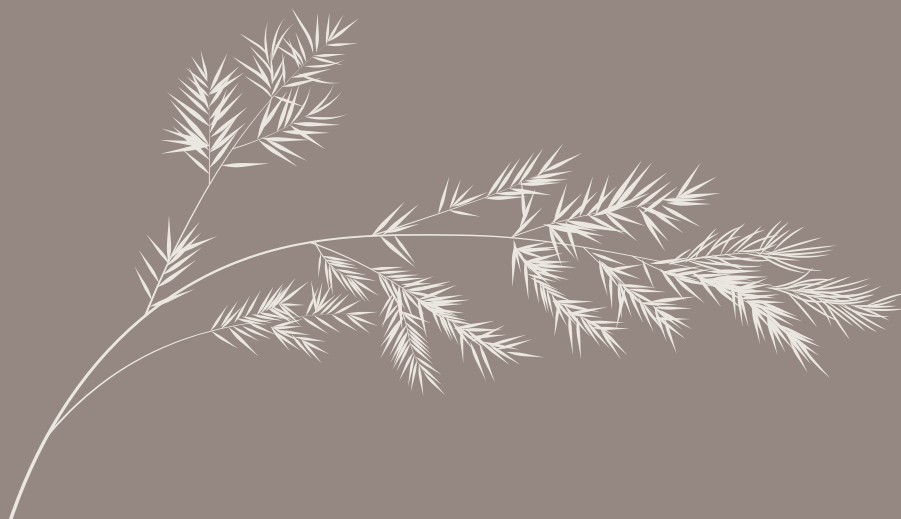
Uz mene si,
čujem to čisto
Hodamo bosu
dvorištem i poljem isto

Ovdje si uz mene,
znam to dobro
jer tečeš mi kroz vene
boje božje modro

LOVRO TURALIJA

Polarni vjetar me probija.
Mjesec baca plave sjene,
oko njih magla
Šum?
Netko ide?
Kruti dimnjak od ledenice dijeli tek stup pare što se diže iznad tame
Teška je vlaga pritisnula tlo.

More
 Poput noći
 Tamno i duboko,
 Nepoznato
 Al životom preplavljeno!
 Poput sna

Na pučini jedro...
 Čovjek po prostranstvu plovi
 Samo što ne nestane,
 Poput sna što nestaje sa Suncem

Stojim i pušim
 Opasno je biti budan u tri ujutro
 Tada se bude samoća i sjeta za nečim neodređenim

Nebo je sivo, osim jedne zvijezde
 Stojimo, kao da se razumijemo
 Visoki dimnjak poput teleskopa
 A lipa u cvatu skriva cvrčanje noći

Gasim cigaretu i gledam u žar
 Dopuštam da me vjetar zebe,
 paranoičan da iza mene ne ostane požar

Bojim se otići spavati,
 Gledam se sa svime oko sebe
 Žar blijedi
 Zvijezda se gubi ispod oblaka

Ulazim unutra, sjedam i pišem
 Prije nego se hladnoća izgubi
 s moje kože.

MORANA MIKULIĆ

Prijatna nedjelja

Okrenut ću se na lijevi bok.

jer lakše je gledati u zid dok osjetim mrave po kralježnici i mislim
(jedan je zagrizao kožu oko 7. kralješka)

Nije ugodno gledati fiziološki horor

Cvjetanja:

kako se iz svake pore širiširi klica

makovice lišaja oleandra, posežu za zrakom dok se izvijaju preko kontura mojih ruku
u jedan od cvjetova će ući pčela

vabi ju slatki miris, sladunjava masnica nad okom *(zgnječi ju da izade pulpa)*

Odavno sam prezrela

3.9.

Ovo čitaj kad ti majica miriše po znoju, samo kiseo miomiris je dopušten
ne preporuča se Miris Mrtvac, on je specijalitet samo u parnim danima
Ali danas je nepar, zato

Čekaj da padne mrak, provjeri vidi li se zvijezde Velikog Medvjeda, vidi među krovovima
jedna, dvije

Baci pogled na Orionov pojas ili ga nauči pronaći, pitaj

Oca, ako stigne

treća, četvrta, pauza za borovnicu

Da pročita zvjezdanu kartu, prelije ti znanje iz medvjede tave ravno u poluotvorenu
lubanju

*(Prvo pokupi paučinu, nisi već tri tjedna), probaj do tad fokusirati oči poput teleskopa
na Saturn, probaj brojati njegovo prstenje*

znaš li da će oni ubrzo nestati?

Pazi da ne baciš pogled na nešto još kratkotrajnije.

Na poklon čuvarkuća da ti čuva vrt i trijem
pusti je da se penje po gredama i dotakne ruku
gladna je, kaže, kose i tvog dodira
*hoćeš li me pustiti da ti se ovijem oko prstiju? Šaputat ću ti o tlu kako diše
i gljivama što proždiru i rahle tlo
blijeda si, sjedni do prozora da upijemo zadnje zrake zimskog sunca
vrijeme je za počinak
napunit ću ti uši lišćem da na proljeće ne uđu štrige.*
Hoćeš li ju pustiti da
ti napuni
uši
lišćem
da na
proljeće
ne
uđu
štrige?

PETRUNJELA-DANA KOŠTA

More dragocjenosti

Osula si me
morem dragocjenosti
podarila mi vedar osmjeh
i tople riječi
otkrila mi ovo
predivno plavetnilo
i zadivila me
raznolikosti boja

tu si sada
pored mene
bez tračka zabrinutosti na licu
skrivaš sve ono
najbolje i najgore

znam da duboko
u sebi
još tražiš
svoju vlastitu sreću
koja ti neprestano
bježi iz ruku

oblaci su samo
privremena pojava znaj
uskoro će opet
nastupiti sunce, novi dan

i ponovno će osmijeh
krasiti tvoje lice

i opet će dan
biti ispunjen
šarenilom boja

kao i onaj dan
kada smo prvi put
ugledali more
otkrili raznolikosti boja

Ostavljena zemlja

Na tom bokunu zemlje
ostala je, sada, ležati
motika starih djedova
napuštena zemlja
ostavljena da trune
u beskraj

još tuda, nekad, prođe
neki mačak
pa zalegne u zemlju laku
promatra ptice
slobodne u zraku
od svake brige

niz polje
nekada su išla djeca
vozila kola, stada ovaca
a sada sve je tiho, mirno
nitko i ništa se više ne čuje
samo zvono svaku uru zvoni

nestalo je svega
posebice nas
starih dana
veselja, pjesme
užitaka života
karte na stolu
još čekaju nas

Ja sam kreator

Ja sam kreator
vlastitih snova
misli i energija
i putujem kroz svemir
potpuno bezbrižan
nose me oluje,
vjetrovi i struje
sve se tu spaja
u vječnu energiju
koja života stvara

FILIP KATAVIĆ

Kockar je plesač litice

U mene je jedan pas u rukavu
pas razuma
pas koji mi laje svake sekunde
ove opasne igre
Ove noći neka umukne
ja ulažem sve

Pasao mi je u danima opreza
ali je oprez opasan
zagušljivim zidinama
koje su odavno passé

I makar taj pas daje gas savjesti
(pogotovo kad sam u blatu do pasa)
za ovim stoljetnim stolom
karta se samo jednosmjerkama
i svejedno mi je hoću li na kraju
kupiti kuću ili kupiti zube
i hoću li kao brav pasti u miru
ili kao janje pasti u pasiju

Savjest možda može
preporučiti put spasa
ali razum nema pravo gasa
i zato do kraja ove noći
parkiran je u rukavu

Kockar je plesač litice

Vidio sam sve ovo
sinoć
u prošlom životu
Te oborene borove
ostavljene na kiši
i te tvorce bez tvornica
s licima bezličnih ulica
i te crvohrane kućice
bez kućeta i maćeta
i pucnjeve ispucalih usana
u stisku šutnje

Vidio sam sve to
i pošao im kao da nisam
kao da nisam znao
da sam težak svijetu
kao gnijezdo grani
i da je svijet težak meni
kao nebo poljima
i da sam težak sam sebi
kao meso kostima

Vidio sam sve to
i poželio da se moje oko
izlegne iz ljuske vida
kao i srce iz pršnjaka
jer cjepivo protiv smrti
crpit će se iz rascjepa
i kažu da će poderane grudi
obrubiti rubini
ako samo izdrže samoću
na smotri Samaritanaca

Da čuo sam sve to
čeznući za Iščezlim
tragajući za Bestragom
strpljivo trpeći
u noćnoj Pieti pijetlova
tako da ne izdam izdah
onih usnulih usana
koje sam zaželio
zacijeliti cjelovom
jutros
u preživljenoj smrti

Pođi gdje je bila staza

Pođi jazom gdje je bila staza
makar stopala zamišljaju trnje
Pođi iako ti se oči pune crnilom
jer je sunce šeprtlja i opet je
sklznulo s obzora

Ne traži mjesto pod suncem
jer pod njim nema više mjesta
Tvoja sjena zauzima točno
onoliko prostora koliko ti treba
i onaj kome mjesto nije nigdje
može ići svugdje između majke i zvijezda
a onaj tko može ići svugdje
naći će sebe tamo gdje ga nema

Onda će Mjesec sklopiti svoje oko
a nebo i zemlja sklopit će se kao moleće ruke
znajući da nije svaki zagrljaj dvoruk
i da izreke puka nisu puke riječi
makar su nespretne kao ljubav
i da krnji buketi odaju postojanje vrta
a to je dovoljno

MARINA MARIĆ

Noćna frajla

Noćna frajla

Svilene zavjese boje purpura zagrlile su
moje lice dok oko mene mirisahu frajle
koje me dozivahu svojim toplim očima
koje samo noć ima čast vidjeti

Što je noć bez njenih zaigranih latica
i raskošnog lišća koje skrivaju moj noćurak
I što je ona bez noći koja joj udahnuje život

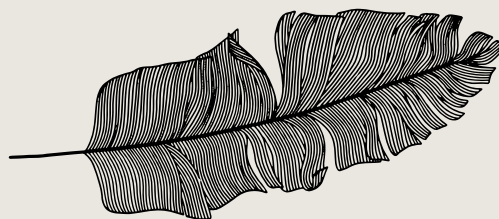
Kako li je tajanstvena
Zbog nje ostadoh na balkonu malo duže
da se divim toj tamnoj ljepoti

I mjesec je već visoko na nebu
I breza njiše svoje tanke ruke koje plešu s
vjetrom

A ona
promatra taj ljetni ansambl sve dok ne izađe
sunce
jer tad je gospođici
vrijeme
za spavanje

SVEN KEZELE

Svako carstvo svoju goru ima

Zazvone zvona za grad Graz.
Ja sām sam
na uzvisini
u perivoju.

Pod kišom grad
a ja se sklonio pod hrast
pa pišem.

I ova kiša
kao da pada po staroj monarhiji.
I ova zvona
kao da kroz povijest zvone.

Pjevaju nama svima
zajedno.

Zvona & kiša.

Svatko dobuje svojim ritmom
dobima svijeta.

Ja uzverat ću se do svoga
vrha
korak po korak koračajući.
A onda s griča potom tek se
valja
moći
spustiti.

NIKOLINA BRKIĆ

Život nakon čovjeka

Zelene jabuke procvale su u ponoć pupoljka zlatnoga vrta. Rukom netaknuta priroda prodirala je kroz baršunastu mjesečinu koja je poput svile pokrivala tlo zelenoga brega. Tišina se zavlačila duboko u bedra kroz lepet krila noćnoga leptira i klizanje pauka niz niti oprezno izlete iz mreža koje krasi jezerska krila sitnoga miša. Korov se provlačio kroz planinske lance svojim igrama trgao je ponore nepotrebna splet života izbezumljena mrava. Priroda se igrala s duhovima prošlosti proždrljive civilizacije u raljama Njega. Jedino cvrkut ptica i režanje ni jednoga psa ispunjavaju čisti zrak. Mjesec kao lampa nad pozornicom usnula cvijeta gleda kako lišće prekriva ugasnulo svjetlo sada već zahrđalog lanca. Zgrade se ruše, a lisica nesmetano spava već tri dana udnu korijena visoke vrbe.

I svijet se budi, usnuo godinama. Nema više crnog vraga, nek se nosi u prošlosti izgubljenog, sada zelenilom prekrivenog-vlaka.

Vještica

Ona je vještica. Ne boji se mraka. Stanuje sama. S mačkom. Čari baca, a muškarca nema. Niti želi. Ona s prijateljica kolo igra dok na nebu duga svira.

Ona je vještica. Ne boji se muškarca. Mir svoj ima. Puno čita. Kuha svakog dana, kuha jela mirisa strana. Uživa u slobodi koja prividno postoji, slobodni koju zaslužiti sama mora jer se rodila pogrešnog spola.

Ona je vještica. Ne boji se mača. Zvuči i bruji. Mišljenje svoje ima. Tama koju u grudima živi jer ona svojim životom se svakog dana igra. Ima dara za svakakve stvari, a dobro je i u bijesnoj šali.

Ona je vještica.

Vještinom ljudskog roda ona se igra.

Ne boji se neba. Jer nebesa već ima.

IMPRESSUM

Pjesme napisali

Antonia Kelava, Hana Šimunić, anonimna pjesnikinja, Hrvoje Jurić, Leonard Leinert, Hana Živko, Klaudio Krstić, Samantha Valent, anonimna pjesnikinja, Ema Štok, Darko Usamljenović, Erika Franz, Jakov Birko, Stella Zavišić, Sara Pondeljak, Mia Bajramović, Maja Hudiček, Lovro Turalija, Morana Mikulić, Petrunjela-Dana Košta, Filip Katavić, Marina Marić, Sven Kezele, Nikolina Brkić

Pjesme priredile

Žana Maksimović, Ana Kužnar, Petra Kos, Katarina Starčević, Ivana Kukić

Društvene mreže vodile

Ivana Kukić, Ana Kužnar, Katarina Starčević

Pjesmaricu dizajnirala

Katarina Starčević

